

Jézus Urunk tanítása

2023. december 1.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik a mai napon meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve ismét megjelentetek, hogy egyek legyetek e mai nap ünnepében.

De köszöntöm mindazokat is, akik ma lélekben kísérték el benneteket ezen a mai napon az úton.

A mai tanítás, amely felétek szólt¹, ez a megkezdett új év az Egyházban. A tanítás a várakozás ünnepéről szól.

Van az ember, akit Jánosnak hívtak, és aki azért jött, hogy tanúságot tegyen, tanúságot a Világosságról. De elmondta:

– Nem én vagyok a Világosság, én csak tanúságot teszek a Világosságról, hogy higgyetek és bízzatok Benne.

Fontos, hogy ezen elgondolkozva, hogy valójában hogyan és miképpen van jelen számotokra.

Majdan, amikor tanúságot tett a Világosságról, akkor papokat és levitákat küldtek, hogy megkérdezzék tőle, hogy ki ő. Ekkor, mikor megkérdezték, nem tagadta, hanem megvallotta:

– Nem én vagyok a Mester, a Messiás.

Akkor megkérdezték:

– Akkor ki vagy, talán Illés?

– Nem – felelte.

Akkor megkérdezték, hogy:

– A Próféta vagy?

Arra is nemmel felelt. Nem értették. akkor így szóltak neki:

– Pedig valamit mondanod kell, mert akik küldtek, azoknak választ kell vinnünk, és még nem tudjuk, hogy ki vagy.

Ekkor ő így szólt hozzájuk:

– Én vagyok a *Pusztában kiáltó hang*, aki azért jöttem, hogy elkészítsem az Úr útját.

De ők még mindig nem értették, hogy valójában ő kicsoda.

– Hát, ha nem te vagy a Messiás, akkor hogyan keresztelsz itt e helyen?

Akkor ő így válaszolt:

¹ Ezen a napon a Golgota előtti ajándék-tanítások a következők voltak: *Keresztelő János vallomása* és *Keresztelő János tanúságtétele* (Jn 1,19–34).

– Én vízzel keresztelek, de itt van köztetek az, akit nem ismertek, akinek még arra sem vagyok méltó, hogy a saruszíját megoldjam, és Ő majd Szentlélekkel keresztel benneteket.

Ezeket mind-mind elmondta, hogy akik Jeruzsálemből jöttek, megvihessék a hírt az emberről, aki nem fogadta el, hogy ő Messiás, Próféta, Illés, mindenre nemmel válaszolt. Ő az Eljövendő, aki azért van jelen, hogy a Világosságról adjon tanúságot, hogy a felismerés elhozza a kegyelmet. És arról, hogy higgyünk és bízunk a Világosság eljövételében, mert aki küldte őt, ezért küldte, hogy tanúságot tegyen Róla. De a tanúságot fel kell ismerni, meg kell érteni, és tudni kell elfogadni, majdan a szerint cselekedni a várakozásban. Mert a Világosság, az valójában eljő a tanúságtétellel együtt. De aki küldte e embert, akit Jánosnak ugye hívtak, aki tanúságot tett, de nem ez volt a legfontosabb feladata, hanem készítse elő az Eljövendőt, az Úr útját.

Most ti is készülődve a várakozásban, hogy felkészülten befogadni szívetekbe, lelketekbe az Eljövendőt, aki fényt, békét, örömet és szeretetet hoz számotokra, árasztja felétek, de ha felismeritek, befogadjátok, szívetekbe zárjátok, és megengeditek, hogy működjön rajtatok, bennetek, és akkor a Világosság felismerésében változni is tudtok a mindennap jelenlétében.

Fontos, hogy ezen elgondolkodni, hogy ez a várakozás valójában hogyan van jelen, és mit vár tőletek, hogyan cselekedjétek, és hogyan fogadjátok el a felebarátot a testvérben, a segítségnyújtás felé.

Mert a várakozás, az egy folyamat, amelyet nap mint nap meg lehet élni, de nem mindegy, hogy hogyan élitek meg: Élitek a saját magatok kialakított életét, és nem törődtek senkivel és semmivel, vagy a várakozásban egy kicsit jobban önmagunkba nézünk, megpróbáljuk megvizsgálni önmagunk lelki tükrét, és elgondolkodni, hogy valójában elindulok-e a változás útján a befogadáshoz a segítségnyújtásban. Mert ha ezeket mind-mind meg tudjuk élni, felismerni, elfogadni, akkor mi is mondhatjuk magunkról, hogy azért vagyunk jelen, hogy elkészítsük az Úr útját, mert fontos, hogy találkozzunk Vele e várakozás kegyelmének ajándékával, s akkor megerősödvé a mindennap jelenlétében. Felismerem a felebarátot, a testvért, az elesettet, az árvát, az özvegyet, a szomorút, és megpróbálunk segíteni. Először megpróbálsz az ima által, de ha az ima mellett még tudsz nyújtani segítséget is, akkor abban is részt kellene venned, hogy érezd a felebaráti szeretetet. Mert ugye azt mondtam: Eljön hozzátok a Világosság a fényben, mert ugye erről van tanúságtétel Jánosnak. Árad felétek a béke kegyelme, amely által megerősödsz, és felkészülsz az örömhöz, mert az öröm megváltoztat. És akkor megjelenik most már a szeretet, és a szeretet fénye átölel, és megerősít, hogy működhessen rajtatok, bennetek. És hogy ha már bennem van, akkor ebből a szeretetből áraszthatok mindazok felé, akiknek szükségük van erre a szeretetre a kegyelemben. Mert ugye akkor már nemcsak a szeretetet, hanem a fényt a Világosságban, a békét, az örömet és a szereteted próbálsz egyben

megvilágosítva árasztani mindazok felé, akik, látod, hogy várják, mert szükségük van a megtapasztalás fényének jelenlétére és melegségére.

Hisz most az Eljövendő útját készítjük elő. Felkészítjük szívünket, lelkünket a befogadáshoz. Helyet készítünk Számára, hogy ott foglalhasson helyet. És hogy ha már megvan a hely a befogadáshoz, akkor öröm tölthet el szívünkben, lelkünkben, egész lényünkben, mert már nem egyedül éljük a mindennapokat, hanem befogadtuk az Eljövendőt a fény világosságának szeretetével és kegyelmével, ami által megerősödöm, és érzem, hogy valahova tartozok, érzem, hogy valakinek a testvére vagyok, érzem, hogy valaki által segíthetek, és kegyelmet adhatok a szeretetben én is azok felé, akik talán távol vannak, vagy talán még nem ismernek. És ezzel a fénnel, ezzel a szeretettel próbálok először rávilágítani, hogy valójában a szeretet ünnepe a várakozásban hogyan lehet teljes a felkészülés révén, mert felkészítjük önmagunkat, szívünket, lelkünket, egész lényünket, és mikor érezzük, hogy befogadhattuk az Eljövendőt, megengedjük, hogy működjön rajtunk, bennünk, formáljon, változtasson, de ne úgy, ahogy mi akarjuk, hanem rá hagyatkozunk az Eljövendőre, és az majd megváltoztat bennünket ahhoz a jelenléthez, ami által élhetek, működhetek, adhatok, kaphatok a kegyelemben.

Hisz ezek mind-mind a tanításban úgy szólnak felétek, hogy: Higyünk és bízunk, ismerjük fel a Világosságot, amelyről tanúságot tettek, fogadjuk el a kegyelmeket, mert a kegyelemmel árad felénk a tanítás szeretete, amely összeköt a felebaráttal, a testvérrel a mindennap jelenlétében. Mert a szeretetünnepe, ami a várakozás előtt van, hogy valóban teljes legyen, és ez a szeretetünnepe ne csak egy napig és két napig tartson, hanem próbáljuk befogadni az Eljövendőt, és azt kérni, hogy legyen velünk minél többet és többet, mert úgy vagyunk teljesek, ha tudjuk, hogy az Eljövendő elfoglalta azt a helyet, amelyet elkészítettünk Számára. S akkor megerősödünk a mindennapokban. Mert szükségetek van erre az ajándékra, mert lassan egyre többen és többen már Nélkülem és Atyám nélkül akarják élni az életüket, és hogy ha problémáik vannak, fájdalmaik, megpróbáltatások, nehézségek, akkor olyan kiharcolóan mondva: „Hát miért nem kapok segítséget?!”

A segítség is jelen van, de a segítséget is érezni kell a megfelelő mód befogadásával és a kegyelmével.

Mert ez a zűrzavaros világ, amely most körülvesz benneteket, ami által azt mondtam, mikor elkezdődött ez az esztendő, hogy semmivel sem lesz könnyebb, mint az elmúlt év, inkább nehezebb. De most azt mondhatom, hogy még nehezebb azért, mert szinte olyan üresek lettek a testvérek, az emberek a földi életben: Élik az életüket Énnélkülem és Atyám nélkül. És az a legnagyobb probléma ebben még, hogy akiknek kellene egy kicsit rávezetni őket, segíteni, azok is távolodnak el Mellőlem.

Fontos, hogy éreztétek, hogy az ajándék, a kegyelem és a szeretet csak úgy tud működni, ha valahol Én, Jézus Krisztus Uratok is helyet foglalhatok,

és valahol érzitek, hogy Atyám gyermekei vagytok. De amíg ez nincs jelen veletek és bennetek, addigra valahogy éltek, és nem érzitek a szeretet kegyelmét és ajándékát.

Fontos, hogy egy kicsit elgondolkodjunk, hogy mire van szükségünk, mire vágyakozunk, mi az, ami segítséget nyújt a megtapasztalásban.

Fontos, hogy – ahogy Édesanyám nevezi: „az Én papfiai”, Én, Jézus Krisztus Uratok úgy mondom: a pásztoraimat, hogy nekik is egy kicsit többet kellene nyújtani és adni ahhoz a nyájhoz, akiket reájuk bíztak, hogy vezessenek. Mert azért lehet érezni, hogy Én az Egyházat, amit Péternek adtam, és azóta működik, és jelen van, de ott is vannak problémák, volna min változtatni, és nem csak várni a nyáj hívőjétől, hogy változzon. A pásztoraimnak példát kellene először mutatni, és az után kérni a nyáj hívőjétől, hogy változzon. De amíg ő nem mutat példát, mert azt mondja: „Én vagyok a pásztor!”, akkor a hívő nyáj hogy kövesse őt, ha nem bízik benne, ha megveti, ha elhagyja az Egyházat, ha elhagyja a nyáját?

Kellene egy kicsit a pásztoroknak is nemcsak önmagukkal foglalkozni, hanem a nyájjal is, akit reájuk bíztak.

El kell gondolkozni, hogy most az Eljövendőre készültök, az Eljövendő útját próbáljátok előkészíteni, s a *Pusztában kiáltó hang*, aki tanúságot tett, tanúságot a Világosságról, hogy ez a Világosság érintse meg szíveteket, lelketeket, egész lényeteket, hogy működhessen rajtatok, bennetek, és el tudjatok indulni a változás útján a meghívás küldetésének követésében.

Így árasztom reátok kiválasztott Mária által áldásomat, hogy töltsé el szíveteket, lelketeket, és működjön rajtatok és bennetek.

Az áldásomat a mai napon a Fény világosságában, a békesség kegyelmében, az öröm megtapasztalásának és a szeretet működésében árasztom reátok, hogy működjön rajtatok, bennetek, a felismerésben elfogadjátok, hogy valójában ti is elkészítitek az Eljövendő útját, hogy hozzátok is betérjen, és foglaljon helyet.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme világosítson meg szívetekben, lelketekben a felismeréshez és az elfogadáshoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!